

Arrest

**nr. 339 417 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, dient op 10 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 april 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 26 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op [...] 1979 in Khan Younis in Gaza.

In 1997 trok u voor een periode van twee jaar naar Israël. Daarna keerde u terug naar Gaza om vervolgens opnieuw naar Israël te gaan, waar u in 2006 huwde met uw echtgenote, M.A.J. Jullie kregen samen twee dochters en twee zonen. Op een dag werd u gearresteerd door de Israëlische autoriteiten en teruggestuurd naar Gaza, omdat u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte.

Op 22 december 2022 verliet u Gaza en reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland. U kwam aan in Griekenland op 17 januari 2023 en verbleef er drie maanden in een kamp op het eiland Kos. Nadat u internationale bescherming kreeg toegekend, op 3 maart 2023, reisde u naar Athene waar u uw intrek nam in jeughostels en begon te werken als schilder.

Na de start van de Israëlische bombardementen op Gaza verspreidden leden van de families A.Z. en A.Q. in Griekenland het gerucht dat uw schoonvader en schoonbroer in het Israëlische leger dienen. Hierdoor werd u door andere Palestijnen en Egyptenaren met "dreigende blikken" bekeken. U vreest dat de situatie verder zal escaleren en dat u vermoord zal worden.

Hierdoor verliet u in november of december 2023 Griekenland. U reisde met het vliegtuig naar uw neven in Nederland die u vervolgens met de auto naar België brachten. U kwam aan in België op 8 april 2024 en diende op 10 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote en haar identiteitskaart, de eerste pagina van het paspoort van uw zonen M. en K. en uw dochter T., de legerbadge van uw schoonvader en schoonbroer, uw UNRWA kaart, uw geboorteakte, de eerste pagina van uw paspoort en verklaringen aangaande het gebruik van taal in bestuurszaken.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u psychologisch volledig verwoest bent (CGVS, p. 16). U legde geen attest neer om dit te staven en toonde niet aan dat uw psychologische problematiek uw deelname aan het persoonlijk onderhoud zou verhinderen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u betekenisvolle antwoorden kon geven op de gestelde vragen.

Bij het invullen van de vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden, maakte u bovendien ook geen gewag van enige problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en beoordeling bijzondere procedurele noden, 25.4.2024).

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en de stukken in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese unie, namelijk in Griekenland (Eurodac Marked Record d.d. 11.04.2024; aanvraag derde landen d.d. 6.06.2024; bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 25.4.2024). Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 8 - 9).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve

en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek

naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Hoewel uit uw administratief dossier blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland – na de start van de Israëlische bombardementen op Gaza – slachtoffer zou zijn geworden van de verspreiding van informatie door leden van de families A.Z. en A.Q. (bekenden uit Khan Younis) over het feit dat uw schoonvader en schoonbroer dienen in het Israëlische leger, waardoor u ‘dreigende blikken’ ontving van andere Palestijnen en Egyptenaren en zij u probeerden te weren uit hun buurt (CGVS, p. 7, 14), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat het enkel om ‘dreigende blikken’ ging en dat er geen verdere escalatie heeft plaatsgevonden. Uw vrees dat de situatie bij terugkeer naar Griekenland zou verergeren, is niet onderbouwd met concrete elementen. Bovendien hebt u nooit melding gemaakt van deze feiten bij de Griekse politiediensten. Uw uitleg – dat u uw telefoon kwijt was en dat u dacht dat de politie toch niet zou ingrijpen omdat u hoorde dat mensen ondanks politieaanwezigheid werden gedood door Egyptische maffia of andere criminele groepen – wordt niet als een voldoende rechtvaardiging beschouwd (CGVS, p. 14). Het spreekt immers voor zich dat de autoriteiten enkel kunnen optreden wanneer zij effectief op de hoogte zijn gebracht van feiten. Tot slot is er geen enkele aanwijzing dat u geen bescherming zou kunnen genieten van de Griekse politiediensten, temeer daar u zelf uitdrukkelijk hebt verklaard nooit problemen met hen te hebben ondervonden (CGVS, p. 15 - 16).

Daarnaast wijst het Commissariaat-generaal er op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat u in Griekenland nooit in een problematische situatie terecht kwam waarin u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht zou zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na de toekenning van uw beschermingsstatus het opvangcentrum verliet en verhuisde naar Athene, waar u onderdak vond in jeugdhostels. Hoewel u klaagt over de slechte kwaliteit en hygiëne van deze hostels — en stelt dat u hierdoor huidproblemen opliep — had u wel onderdak in Griekenland. Uw bewering dat u bij een ziekenhuis om medische hulp vroeg voor uw huidproblemen maar zonder behandeling werd weggestuurd, blijft een niet-onderbouwde verklaring. Bovendien verklaart u dat u via een apotheek medicatie hebt kunnen verkrijgen, waarvoor u zelf betaalde en waarmee u uw huidproblemen kon behandelen (CGVS, p. 10).

Daarnaast verklaarde u dat uw levensonderhoud in Griekenland en uw reis naar België grotendeels werd verzekerd door financiële steun van uw echtgenote in Israël en uw neven in Nederland (CGVS, p. 7, 8–11). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u voldoende zelfredzaam was om bijkomende inkomsten te genereren. U vond via uw netwerk werk als schilder — weliswaar in het zwart — en werkte tien dagen zonder formeel contract. U stelt dat u niet werd betaald omdat de werkgever plots als voorwaarde stelde dat u de taal moest beheersen. Aangaande deze gebeurtenis moet er opgemerkt worden dat het slechts een éénmalig incident betreft waarvan u geen enkel bewijs levert en waarvan u geen aangifte deed bij de politie. Gevraagd of u taallessen hebt gevolgd antwoordt u dat u geen inspanningen hebt geleverd omdat u zich onveilig voelde na de start van de oorlog omwille van de 'dreigende blikken' die u ontving (CGVS, p. 9-10, 12, 15). Verder verklaarde u dat u ook werkzaamheden verrichtte in de landbouw (Vragenlijst CGVS, vraag 5, 25.4.2024). Hieruit blijkt dat u over de nodige vaardigheden en een voldoende netwerk beschikte om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Daarnaast beschikte u ook over voldoende middelen om uw vertrek uit Griekenland en uw verdere reis door Europa te organiseren. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u geen AMKA kon aanvragen omdat u onvoldoende financiële middelen zou hebben gehad (CGVS, p. 11).

Daar waar u stelt dat het onveilig zou zijn in Griekenland moet er vastgesteld worden dat deze stelling gebaseerd is op algemene geruchten over mensen die zouden zijn gedood, zonder dat u persoonlijke incidenten kon aanhalen (CGVS, p. 15).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

*Uit uw verklaringen blijkt dat u **enkele maanden na de toekenning van uw status, vertrokken bent uit Griekenland**, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u in Griekenland werd gedwongen uw vingerafdrukken af te staan en dat u het land nooit als een definitieve verblijfplaats heeft beschouwd, maar enkel als een doorgang naar België (CGVS, p. 8 en 15).*

Aangaande uw Griekse verblijfsdocumenten legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw Griekse verblijfskaart en reispas nog thuis lagen (Verklaringen DVZ, 25.4.2024, vraag 23), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u ze vergat op de trein en dat ze daar werden gestolen, maar dat u wel nog over kopieën beschikt. U stelt hiervan geen aangifte te hebben gedaan omdat mensen u zeiden dat de Belgische politie u toch niet zou helpen (CGVS, p. 9). Deze elementen in acht genomen kan er ernstig worden getwijfeld aan uw bewering dat u deze stukken niet mee in uw bezit hebt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt daarnaast dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

*Ten eerste wijst het CGVS erop dat **het mogelijk is een duplicaat te krijgen** als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten*

(Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is (aanvraag derde landen, 6.6.2024), u beweert alleen - in tempore suspecto en zonder het te bewijzen - dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning (hetgeen geenszins kan worden aangenomen gezien uw blote beweringen dienaangaande), blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Daar waar u beweert geen fiscaal registratienummer (AFM) te hebben, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: " the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed").

Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 2 maart 2026, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed. Het is dus duidelijk dat u een fiscaal registratienummer hebt dat u toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van onroerend goed.

Daar waar u stelt geen sociale zekerheidsnummer (AMKA) te hebben omdat u geen geld had en omdat "mensen" u zouden gezegd hebben dat u geld en een adres nodig had hiervoor, is dit slechts een blote bewering waarbij ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst (CGVS, p. 11, 12, 13). Deze bewering valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u wel met de steun van uw vrouw en familie voldoende middelen had om in huisvesting te voorzien en de procedure te doorlopen en te betalen voor een reisdocument (CGVS, p. 8-9). Het CGVS wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>).

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

In dat verband merkt het Commissariaat-generaal ook op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het sociale zekerheidsnummer pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: " According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit **expires**"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: " Specifically as regards deactivation due to non-legal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het verlopen van de gedrukte verblijfsvergunning. Als uw verblijfsvergunning niet voor 2 maart 2026 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig.

Zelfs als u niet de nodige stappen zou hebben ondernomen om uw AMKA te verkrijgen, zou u geen gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare instellingen worden geweigerd ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription", zie UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-ingreece/access-to-healthcare/>; Refugee Info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA), van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>; Country Report: Greece. Update 2022", blz. 250-251). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Aangaande uw kritiek op de nationaliteit en de neutraliteit van de EUAA expert herinnert het CGVS u eraan dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het toelaat om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. De EUAA experten werden – eveneens conform artikel 57/5 ter §1 van de Vreemdelingenwet – opgeleid door het CGVS en het EUAA. De EUAA-experten die deelnemen aan asielondersteuningsteams houden zich aan de hoogste normen op het gebied van integriteit, ethisch gedrag en professionalisme. Zij garanderen bij de uitoefening van hun taken de bescherming van de grondrechten overeenkomstig de relevante EU-wetgeving en internationale wetgeving met name het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Deze verplichting is in het bijzonder van belang wanneer zij te maken hebben met personen die internationale bescherming aangevraagd hebben. Daartoe moeten deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet, zich houden aan en handelen in overeenstemming met de "EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asiel-ondersteuningsteams" (zie voor meer informatie: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/EUAA_Operational_Plan_to_Belgium_2025-2026.pdf en https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2022-06/code_of_conduct_20220617.pdf).

De EUAA deskundige die het persoonlijk onderhoud afneemt, heeft geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor het CGVS niet inziet hoe deze aangestelde expert in casu bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een louter subjectieve manier zou handelen tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het CGVS ontwaart in de notities van het persoonlijk onderhoud geen elementen die hier anders over doen oordelen. Uit de stukken van het dossier kan aldus geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Waar uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud bezwaar maakte tegen het gebruik van de Engelse taal door de dossierbehandelaar (CGVS, p. 17), moet erop gewezen worden dat Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het dossier bevinden, zijn opgesteld in de proceduretaal. Ook de beslissing is opgesteld in de proceduretaal. Artikel 51/4 stelt niet dat de ambtenaar en de tolk enkel gebruik zouden mogen maken van de proceduretaal tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal werd afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet met zich mee.

Aan uw advocaat werd ook uitgelegd dat alle officiële documenten, aantekeningen van het persoonlijk onderhoud en de beslissing in het Nederlands zullen worden opgesteld (CGVS, p. 17). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen

vertaalproblemen hebben voorgedaan, dat noch u noch uw advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud opmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertalingen of de taalkennis van de EUAA deskundige en dat u alle vragen goed heeft begrepen.

U legde zelf ook een verklaring voor, waarin u stelt dat het een wettelijke verplichting zou zijn om u in één van de landstalen aan te spreken. Verder voegt u daaraan toe dat u louter uw toestemming gaf om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud omdat de protection officer weigerde zich terug te trekken en u niet wilde dat u een gebrek aan medewerking zou worden verweten. Aangaande deze verklaringen moet opgemerkt worden dat de protection officer uw bezorgdheden heeft gehoord en dat zij u, vóór de start van het persoonlijk onderhoud, heeft uitgelegd wat haar rol is, waarna u zich akkoord verklaarde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2).

Ter staving van uw verzoek legde u verschillende Palestijnse documenten voor. Deze documenten bevatten informatie aangaande uw nationaliteit, uw identiteit en uw gezinssamenstelling en een bewijs dat u steun kreeg van UNWRA. Verder legde u ook nog de legerbadge voor van uw schoonvader en uw schoonbroer waarmee u wil aantonen dat zij in het Israëliëse leger dienen of gediend hebben – een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Deze documenten kunnen dan ook niets wijzigen aan bovenstaande conclusie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw regio van herkomst.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

- de artikelen 10 en 11 van de Grondwet,
- de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM),
- artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest),
- de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de richtlijn 2005/85/EG),
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/9, § 4, 51/4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),
- artikel 43 e.v. van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken,
- het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht,
- principes van machtsoverschrijding.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen in een verzoekschrift.

Voor wat betreft het feitenrelaas (verzoekschrift p. 2-17) voert verzoeker aan afkomstig te zijn uit Khan Younis in het zuiden van de Gazastrook en geregistreerd te zijn bij UNRWA. Hij verklaart Gaza te hebben verlaten op 22 december 2022 omdat hij niet meer in staat was onder de druk van Hamas te leven, gearresteerd en gefolterd te worden en omwille van de socio-economische toestand in Gaza. Hij leefde gescheiden van zijn echtgenote en vier kinderen die in Israël wonen en de Israëliëse nationaliteit hebben (doorheen het verzoekschrift van 229 pagina's stelt verzoeker echter meermaals dat zijn gezin zich momenteel in een tentenkamp in Gaza zou bevinden wat in tegenstrijd is met de uiteenzetting van het feitenrelaas in het verzoekschrift en met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS). Zijn woning in Gaza zou totaal vernield zijn en een aantal familieleden zou sedert de uitbraak van de oorlog omgekomen zijn of in

een tentenkamp verblijven. Hij stelt psychische problemen te hebben te wijten aan zijn problematiek als Palestijn komende uit Khan Younis, als migrant in Griekenland en als asielzoeker in België en omwille van zijn constante angst en bekommernis voor zijn achtergebleven en nog overlevende familieleden in Gaza. Hij verklaart enerzijds een zestal maanden, anderzijds van januari 2023 tot april 2024, ongeveer 15 maanden, in Griekenland te hebben verbleven, aanvankelijk in Kos en vervolgens in Athene (tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde hij van januari 2023 tot ongeveer november of december 2023 in Griekenland te hebben verbleven). Hij verklaart een Griekse verblijfsvergunning (ADET) en Grieks paspoort te hebben ontvangen, maar geen AMKA en AFM. Mits de financiële hulp van zijn neef uit Nederland heeft hij Griekenland verlaten en is hij naar België gekomen.

In een eerste middelonderdeel (verzoekschrift p. 19-22) gaat verzoeker in op het taalgebruik tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en werpt een schending op van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 e.v. van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Hij stelt zich vragen over de legaliteit van het persoonlijk onderhoud, een mogelijk belangenconflict en een gebrek aan de schijn van onpartijdigheid. Verzoeker meent dat er zich een bekwaamheidsprobleem voordoet met betrekking tot de taalvoorwaarden waaraan de protection officer moet voldoen en met name met betrekking tot de daarmee verband houdende examens. Verzoeker meent dat de protection officer niet bevoegd was om hem te horen. Voorts meent verzoeker dat gehoord worden door een Griekse protection officer, gezien Griekenland betrokken is bij de zaak, een gebrek aan onpartijdigheid vormt maar ook een schending van de geheimhoudingsplicht, met name met betrekking tot het land waartegen het verzoek is ingediend. Verder hekelt verzoeker dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Engels en dat de originele Engelstalige notities niet werden toegevoegd aan het administratief dossier. Voorts stelt verzoeker dat er geen melding wordt gemaakt van vertaling of verificatie door een tolk. Vermits het persoonlijk onderhoud niet in de proceduretaal, het Nederlands, werd afgenomen is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geschonden. Tot slot heeft verzoeker ernstige twijfels of de notities van het persoonlijk onderhoud in het Engels zorgvuldig zijn herlezen en vertaald via een duidelijk geautomatiseerd vertaalsysteem, met name eTranslation. Daarbovenop verwijt verzoeker dat het CGVS hem niet heeft meegedeeld dat deze notities in het Engels zouden worden opgesteld en vervolgens zouden worden vertaald en dat de notities dit evenmin vermelden en worden verstrekt alsof ze rechtstreeks in het Nederlands zijn geschreven. Er wordt niet vermeld dat de notities zijn vertaald of op zijn minst door een tolk zijn gecontroleerd.

In een tweede middelonderdeel (verzoekschrift p. 23-32) gaat verzoeker in op zijn bijzondere procedurele noden en werpt een schending op van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij geen elementen kenbaar zou hebben gemaakt die bijzondere procedurele noden zouden rechtvaardigen. Hij stelt dat hij wel degelijk elementen heeft aangehaald maar dat de commissaris-generaal hieruit geen gevolgen wil trekken. Hij stelt psychische problemen te hebben omwille van zijn vrees voor zijn achtergebleven gezin/familie in Gaza die in een hel leeft, de vernieling van zijn woonst en regio, de bombardementen enz. Hij meent dat hij zijn psychische problemen niet uitgebreid heeft kunnen weergeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat de verstoorde geestestoestand van Palestijnen uit Gaza niet betwist kan worden en dat zijn fysieke, mentale en psychologische toestand een bijzondere impact heeft op de evaluatie van zijn graad van zelfredzaamheid in geval van terugkeer naar Griekenland. Hij meent dat de zelfredzaamheid die hij eerder in Griekenland nog zou hebben getoond, geen aanwijzing is dat hij die thans nog kan tonen, gelet op de samenloop aan negatieve en traumatiserende ervaringen.

In een derde middelonderdeel (verzoekschrift p. 33-174) gaat verzoeker op zeer omstandige wijze in op de afwezigheid van bescherming voor statushouders in Griekenland en op de inbreuken van Griekenland ten opzichte van het internationaal en Europees recht. Hij citeert hierbij uitgebreid uit talrijke rapporten en persartikels (met vermelding van weblink).

In een vierde middelonderdeel (verzoekschrift p. 175-228) gaat verzoeker op zeer omstandige wijze in op de nood aan bescherming ten gevolge van de veiligheidssituatie in Gaza. Hij citeert hierbij uitgebreid uit talrijke rapporten en persartikels (met vermelding van weblink).

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt volgend stavingstuk toe (met vermelding van weblink): CERD-rapport van 24 december 2024.

3. Nota met opmerkingen en aanvullende nota's

3.1. Op 23 juni 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, een verweernota in waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op de

verschillende grieven van het verzoekschrift en waarin zij verwijst naar volgende rapporten (met vermelding van weblink):

- "Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 24 juni 2024;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2024;
- "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA van april 2025;
- "Communication on the status of migration management in mainland Greece" van de Europese Commissie van 4 april 2025.

3.2. Op 17 november 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten (met vermelding van weblink):

- "Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 24 juni 2024;
- "Country Report: Greece. Update 2024" van AIDA/ECRE van september 2025;
- "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2024;
- "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA van april 2025;
- "Communication on the status of migration management in mainland Greece" van de Europese Commissie van 4 april 2025;
- "COI Focus Grèce - Aide aux migrants" van Cedoda van 25 juli 2025;
- "COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior", van Cedoca van 17 september 2025;
- Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16 april 2025, Bundesverwaltungsgericht en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16 april 2025;
- Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24;
- Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025.

3.3. Op 24 november 2025 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, twee aanvullende nota's over die hij ter terechtzitting van 25 november 2025 opnieuw neerlegt.

In de eerste aanvullende nota brengt verzoeker algemene landeninformatie aan. In een eerste onderdeel gaat hij in op de algemene situatie van statushouders in Griekenland en hun leefomstandigheden daar, onder meer de toegang tot huisvesting, werkgelegenheid, sociale voorzieningen, scholing/onderwijs, medische en psychologische hulp en documenten in Griekenland. Hierbij verwijst hij (grotendeels) naar dezelfde landenrapporten als die van de aanvullende nota van de commissaris-generaal maar bekritiseert de analyse van de commissaris-generaal. Verder benadrukt hij ook de bijzondere psychologische kwetsbaarheid van de Palestijnse bevolkingsgroep uit Gaza. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Palestina/Gaza. Hij meent dat hem internationale bescherming moet worden verleend gelet op zijn Palestijnse afkomst. Hij voert verscheidene persartikels alsook landeninformatie van UNRWA aan met betrekking tot de huidige situatie in Palestina/Gaza en haalt tevens rechtspraak van het Hof van Justitie aan (HvJ 18 juni 2024, C-735/22, QY tegen Bondsrepubliek Duitsland).

Hij voegt volgend stavingstuk toe: Brief van 19 november 2025 aan het CGVS: "Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025".

In de tweede aanvullende nota gaat verzoeker opnieuw in op de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet omdat het persoonlijk onderhoud niet in de proceduretaal, het Nederlands, verliep maar in het Engels door een 'behandelend ambtenaar van het EUAA' en omdat de notities van het persoonlijk onderhoud werden vertaald van het Engels naar het Nederlands met behulp van eTranslation en nadien werden gereviseerd door een protection officer van het CGVS. Daarnaast werpt hij de schending op van de artikelen 57/2, 57/5ter en 57/5quater van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 1/1, 7°, 2, 4, §2 en 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Verzoeker zet uiteen dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een ondervrager van EUAA die het Nederlands niet machtig was, dat hij niet weet welke nationaliteit deze ondervrager had en dat hij

vreest dat deze de Griekse nationaliteit had. Hierdoor is er een belangenconflict ontstaan, de ondervrager is dan mogelijk niet objectief geweest wat een invloed kan hebben gehad op de vraagstelling. Verder werpt hij op dat de oorspronkelijke versie van de notities van het persoonlijk onderhoud in het Engels niet in het administratief dossier zitten. Hij meent ook dat de onafhankelijkheid van het CGVS in het gedrang komt, nu EUAA-medewerkers geen deel uitmaken van het personeel van het CGVS en dus niet onder het gezag, leiding en toezicht van de commissaris-generaal staan. Volgens verzoeker rijst de vraag of het EUAA onder de noemer 'andere instantie' valt zoals vermeld in artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat de ambtenaren die asielzoekers horen, in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang verschaft tot betrekkingen van niveau A. Er is geen garantie dat de EUAA-medewerker beschikt over de nodige officiële competenties en dat hij de opleidingen heeft gevolgd zoals door de Koning bepaald voor het personeel van het CGVS. Er zijn tot slot geen garanties qua passende geheimhouding.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad wenst vooreerst aan te kaarten dat het verzoekschrift en de eerste aanvullende nota van 24 november 2025 uitermate moeilijk leesbaar zijn wat een goede rechtsbedeling niet ten goede komt. Dit blijkt uit het gebrek aan structuur, de talrijke onvolledige en bijwijlen onderling tegenstrijdige zinsconstructies en het excessief aantal pagina's dat zij samen tellen (respectievelijk 229 en 67). Waar verzoeker in essentie meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, komt het aan hem toe om een concrete, correcte en duidelijke weergave te geven van zijn persoonlijke omstandigheden zodat de Raad op basis van correcte en concrete informatie uitspraak kan doen. Verzoeker blijft hier echter geheel in gebreke. Huidige handelwijze in verzoekers verzoekschrift en eerste aanvullende nota is allesbehalve ernstig en ontbeert iedere zorgvuldigheid.

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat: a) (...); b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; (...)"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.5. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kan worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Bespreking van het eerste middelonderdeel van het verzoekschrift en van de tweede aanvullende nota: inzet van EUAA-medewerkers bij het CGVS en het gebruik van eTranslation

5.1.1. In een eerste middelonderdeel (verzoekschrift p. 19-22) gaat verzoeker in op het taalgebruik tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS en werpt een schending op van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 e.v. van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Hij stelt zich vragen over de legaliteit van het persoonlijk onderhoud, een mogelijk belangenconflict en een gebrek aan de schijn van onpartijdigheid. Verzoeker meent dat er zich een bekwaamheidsprobleem voordoet met betrekking tot de taalvoorwaarden waaraan de protection officer moet voldoen en met name met betrekking tot de daarmee verband houdende examens. Verzoeker meent dat de protection officer niet bevoegd was om hem te horen. Voorts meent verzoeker dat gehoord worden door een Griekse protection officer, gezien Griekenland betrokken is bij de zaak, een gebrek aan onpartijdigheid vormt maar ook een schending van de geheimhoudingsplicht, met name met betrekking tot het land waartegen het verzoek is ingediend. Verder hekelt verzoeker dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Engels en dat de originele Engelstalige notities niet werden toegevoegd aan het administratief dossier. Voorts stelt verzoeker dat er geen melding wordt gemaakt van vertaling of verificatie door een tolk. Vermits het persoonlijk onderhoud niet in de proceduuretaal, het Nederlands, werd afgenomen is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geschonden. Tot slot heeft verzoeker ernstige twijfels of de notities van het persoonlijk onderhoud in het Engels zorgvuldig zijn herlezen en vertaald via een duidelijk geautomatiseerd vertaalsysteem, met name eTranslation. Daarbovenop verwijt verzoeker dat het CGVS hem niet heeft meegedeeld dat deze notities in het Engels zouden worden opgesteld en vervolgens zouden worden vertaald en dat de notities dit evenmin vermelden en worden verstrekt alsof ze rechtstreeks in het Nederlands zijn geschreven. Er wordt niet vermeld dat de notities zijn vertaald of op zijn minst door een tolk zijn gecontroleerd.

5.1.2. In de verweernota van 23 juni 2025 repliceert de commissaris-generaal terdege het volgende:

“2.4 Verzoeker meent dat zich een bekwaamheidsprobleem voordoet met betrekking tot de taalvoorwaarden waaraan de protection officer moet voldoen en met name met betrekking tot de daarmee verband houdende examens. Verzoeker meent dat de protection officer niet bevoegd was om de verzoekende partij te horen.

Voorts meent verzoeker dat gehoord worden door een Griekse protection officer, gezien Griekenland betrokken is bij de zaak van de verzoeker, een gebrek aan onpartijdigheid vormt maar ook een schending van de geheimhoudingsplicht, met name met betrekking tot het land waartegen het verzoek is ingediend.

2.4.1 Vooreerst wenst verweerder te verwijzen naar de toelichting die de protection officer die het persoonlijk onderhoud voerde, gaf aan het begin van het persoonlijk onderhoud en waarna verzoeker akkoord ging met de verderzetting van het persoonlijk onderhoud:

“Laat ik u uitleggen wat mijn rol is en dan beslist u of u aan het gesprek wilt deelnemen. Zoals u begrijpt, kan ik informatie over mijn identiteit niet met u delen. Ik wil u echter meedelen dat ik voor het EUAA werk en ik ben hier alleen om het gesprek te voeren en geen beslissing te nemen over uw zaak. Na afloop van het gesprek zal een P.O van CGVS een beslissing nemen over uw zaak. Zoals ik reeds heb vermeld, werk ik voor het EUAA en bestaat er inderdaad een rechtsgrondslag voor steun door het EUAA in de asielprocedure (artikel 57/5 ter, artikel 1 van de Belgische vreemdelingenwet en artikel 14 van de asielprocedurerichtlijn). Als ik bij het EUAA in dienst ben, ben ik door het agentschap opgeleid om asielgesprekken te voeren. Ik ben ook door de CGVS opgeleid in het voeren van interviews in de Belgische asielcontext. Bovendien wil ik u verzekeren dat ik neutraal en objectief ben, net als elke medewerker van CGVS. Tot slot wil ik u meedelen dat de transcriptie van het gesprek van vandaag in het Nederlands zal worden vertaald, zodat u het samen met uw advocaat kunt bekijken en desgewenst opmerkingen kunt maken” (NPO, p.2).

2.4.2 Volledigheidshalve wenst verweerder te benadrukken dat de EUAA experts – eveneens conform artikel 57/5 ter §1 van de Vreemdelingenwet – werden opgeleid door het CGVS en het EUAA. De EUAA experts worden uitgestuurd door EUAA en niet door een EU-lidstaat. De EUAA experts werken niet voor een EU-lidstaat. De EUAAexperts die deelnemen aan asielondersteuningsteams houden zich aan de hoogste normen op het gebied van integriteit en ethisch gedrag, professionalisme. Zij garanderen bij de uitoefening van hun taken de bescherming van de grondrechten overeenkomstig de relevante EU-wetgeving en internationale wetgeving met name het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Deze verplichting is in het bijzonder van belang wanneer zij te maken hebben met personen die internationale bescherming aangevraagd hebben. Daartoe moeten deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet, zich houden aan en handelen in overeenstemming met de Code of

Conduct (beschikbaar op: https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2022-06/code_of_conduct_20220617.pdf).

2.5 Verder hekelt verzoeker dat de hoorzitting plaatsvond in het Engels en dat de originele Engelse notities niet werden meegeleverd. Voorts stelt verzoeker vast dat er geen melding wordt gemaakt van vertaling of verificatie door een tolk. Bij gebreke daarvan moet de Nederlandse taalvaardigheid van de PO worden vastgesteld. Daarbovenop verwijt verzoeker het CGVS dat ze hem niet heeft meegedeeld dat deze nota's in het Engels zouden worden opgesteld en vervolgens zouden worden vertaald, en wat ernstig is, dat de nota's dit niet vermelden en worden verstrekt alsof ze rechtstreeks in het Nederlands zijn geschreven. Er wordt niet vermeld dat de nota's zijn vertaald of op zijn minst door een tolk zijn gecontroleerd.

2.5.1 Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het dossier bevinden, zijn opgesteld in de proceduretaal. Ook de beslissing is opgesteld in de proceduretaal. Artikel 51/4 stelt niet dat de ambtenaar en de tolk gebruik moeten maken van de proceduretaal tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal, dan de proceduretaal, meer bepaald in het Engels, wordt afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet met zich mee (RvV 182 657 van 22 februari 2017).

2.5.2 Waar verzoeker meent dat het originele gehoorverslag dat in het Engels werd opgesteld niet in het administratief dossier zit, dient erop gewezen dat dit document wel degelijk toegevoegd werd aan het administratieve dossier. Verzoeker kan aldus het vertaalde gehoorverslag indien nodig controleren.

2.5.3 Voorts benadrukt verweerder dat uit het Nederlandstalig gehoorverslag duidelijk blijkt dat het om een vertaalde versie gaat. Op pagina 1 staat volgende paragraaf te lezen: "Dit document werd vertaald met behulp van eTranslation, een geavanceerde neutrale vertaaldienst van de Europese Commissie die de nodige garanties biedt op vlak van veiligheid, gegevensopslag en gegevensverwerking binnen de EU. Deze vertaling werd nadien gereviseerd door het CGVS."

2.6 Bovendien heeft verzoeker ernstige twijfels of de nota's bij het verhoor in het Engels zorgvuldig zijn herlezen en vertaald via een vertaalsysteem.

2.6.1 Verweerder merkt op dat verzoeker op geen enkele manier verduidelijkt welke delen van het persoonlijk onderhoud niet op een waarachtige of accurate manier vertaald zouden zijn waardoor de kern van de verklaringen van verzoeker verloren zouden zijn gegaan. Wat er ook van zij dient te worden benadrukt dat de protection officer rekening houdt met het gegeven dat het een machinevertaling betreft. De protection officer heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing laten leiden door de verklaringen van de verzoekende partij, waarbij zowel de vertaalde als de originele verklaringen zijn geraadpleegd, evenals de neergelegde documenten en de objectieve landeninformatie die is opgenomen in het administratief dossier. De protection officer treedt hierbij op als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Bovendien dient opgemerkt dat noch verzoekende partij, noch zijn advocaat opmerkingen hebben overgemaakt na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud."

5.1.3. In de tweede aanvullende nota van 24 november 2025 gaat verzoeker opnieuw in op de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet omdat het persoonlijk onderhoud niet in de proceduretaal, het Nederlands, verliep maar in het Engels door een 'behandelend ambtenaar van het EUAA' en omdat de notities van het persoonlijk onderhoud werden vertaald van het Engels naar het Nederlands met behulp van eTranslation en nadien werden gereviseerd door een protection officer van het CGVS. Daarnaast werpt hij de schending op van de artikelen 57/2, 57/5ter en 57/5quater van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 1/1, 7°, 2, 4, §2 en 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker zet uiteen dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een ondervrager van EUAA die het Nederlands niet machtig was, dat hij niet weet welke nationaliteit deze ondervrager had en dat hij vreest dat deze de Griekse nationaliteit had. Hierdoor is er een belangenconflict ontstaan, de ondervrager is dan mogelijk niet objectief geweest wat een invloed kan hebben gehad op de vraagstelling. Verder werpt hij op dat de oorspronkelijke versie van de notities van het persoonlijk onderhoud in het Engels niet in het administratief dossier zitten. Hij meent ook dat de onafhankelijkheid van het CGVS in het gedrang komt, nu EUAA-medewerkers geen deel uitmaken van het personeel van het CGVS en dus niet onder het gezag, leiding en toezicht van de commissaris-generaal staan. Volgens verzoeker rijst de vraag of het EUAA onder de noemer 'andere instantie' valt zoals vermeld in artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat de ambtenaren die asielzoekers horen, in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang verschaft tot betrekkingen van niveau A. Er is geen garantie dat de EUAA-medewerker beschikt over de nodige officiële competenties en dat hij de opleidingen heeft gevolgd zoals door de Koning bepaald voor het personeel van het CGVS. Er zijn tot slot geen garanties qua passende geheimhouding.

5.1.4. Waar verzoeker de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aanvoert omdat het persoonlijk onderhoud niet in de proceduretaal (het Nederlands) plaatsvond maar in het Engels, duidt de Raad er vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van de beslissing. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden, zijn opgesteld in de proceduretaal. Ook de beslissing is opgesteld in de proceduretaal. Derhalve is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct

toegepast. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de proceduretaal, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend de proceduretaal moet zijn (RvS nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS nr. 128.986 van 9 maart 2004). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet legt geen verplichting inzake taalgebruik op aan de ambtenaar en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal werd afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen vertaalproblemen hebben voorgedaan of dat verzoeker de tolk Arabisch niet goed begreep (notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna NPO CGVS, p. 3 en p. 16). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die zich zowel in de Engelstalige versie als in de vertaalde Nederlandstalige versie in het administratief dossier bevinden, blijkt niet dat verzoeker de vragen niet goed begrepen zou hebben. Evenmin toont hij aan dat hij verhinderd werd bepaalde verklaringen af te leggen, waarvan hij meent dat die belangrijk waren in het kader van zijn beschermingsverzoek. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud hebben verzoeker noch zijn advocaat gewag gemaakt van vertaal/taalproblemen of moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud. Tot slot wijst de Raad erop dat uit arrest nr. 185.993 van 3 september 2008 van de Raad van State blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt aan de ambtenaar die het persoonlijk onderhoud afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal. Er wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder merkt de Raad op dat de notities van het persoonlijk onderhoud werden opgevraagd en deze op 5 mei 2025 aan verzoeker en zijn advocaat werden overgemaakt. Verzoeker heeft echter nagelaten om opmerkingen over deze notities aan de commissaris-generaal over te maken binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen waardoor hij, overeenkomstig artikel 57/5quater, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Dat de Taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

5.1.5. Waar verzoeker kritiek uit op het gebruik van het vertaalprogramma eTranslation om de Engelstalige notities van het persoonlijk onderhoud naar het Nederlands te vertalen en de revisie hiervan door het CGVS, merkt de Raad op dat eTranslation een geavanceerde neurale vertaaldienst van de Europese Commissie is die hoogwaardige vertaaldiensten aanbiedt en alle nodige garanties biedt op het vlak van veiligheid, gegevensopslag en verwerking van gegevens binnen de Europese Unie. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de transcriptie van het gehoor (NL NPO CGVS, p. 1). Deze vertaling wordt vervolgens gecontroleerd door een ambtenaar van het CGVS waarvan de kenmerken van de ambtenaar worden vermeld en dus identificeerbaar is. Dit vertaalproces is opgezet in overeenstemming met de verplichtingen waaraan het CGVS onderworpen is.

Waar verzoeker ernstige twijfels uit over de zorgvuldigheid van de vertaling via eTranslation, merkt de Raad op dat verzoeker geheel nalaat dit verder in concreto uit te werken. In het administratief dossier bevinden zich zowel de integrale Engelstalige versie van de notities van het persoonlijk onderhoud als de integrale Nederlandstalige vertaling van deze notities, wat verzoeker de mogelijkheid biedt om - indien nodig - zelf het vertaalde gehoorverslag te controleren.

5.1.6. Waar verzoeker de inzet van EUAA-medewerkers hekelt die als 'behandelend ambtenaar van het CGVS' het persoonlijk onderhoud afnemen, wijst de Raad erop dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het CGVS de mogelijkheid biedt om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 14, lid 1, tweede alinea van de richtlijn 2013/32/EU, luidt als volgt:

“Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

In dit wetsartikel wordt nergens gespecificeerd dat met 'een andere instantie' uitsluitend een Belgische instantie wordt bedoeld. De interpretatie van dit artikel wordt nader toegelicht in de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5ter, §1 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, *Parl. Stukken*, DOC 54-2548/001). Hierin staat geschreven:

“Deze nieuwe bepaling laat echter toe om ook personeel van een andere instantie – dus zonder dat zij voor het Commissariaat-generaal werken – in te schakelen voor het afnemen van het gehoor ingeval van een groot aantal gelijktijdige verzoeken. Het gehoor dient te gebeuren conform de voor het Commissariaat-generaal geldende procedureregels.

De minister kan dergelijke beslissing enkel nemen mits instemming van de Commissaris-generaal. De Europese Commissie dient in overeenstemming met artikel 49 van richtlijn 2013/32/EU over deze uitzonderlijke maatregel te worden ingelicht.

Er kan in de eerste plaats gedacht worden aan het tijdelijk inschakelen van het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verantwoordelijk is voor de registratie van de asielaanvraag en de verklaring en de vragenlijst afneemt van de verzoeker.

Daarnaast zou ook het personeel van andere (overheids)instanties of experts van een asieldienst van een andere EU lidstaat kunnen worden ingeschakeld voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het kan ook gaan om experts aangesteld door EASO.

De Commissaris-generaal kan vervolgens zonder nieuw gehoor op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door het personeel van een andere instantie een beslissing nemen over het verzoek. Dit laat het Commissariaat-generaal toe om in dergelijke uitzonderlijke situatie van een groot aantal gelijktijdige verzoeken efficiënter te werken en garandeert de tijdige afhandeling van de asielprocedure. Het blijft voor het Commissariaat-generaal echter steeds mogelijk om ingeval van twijfel een bijkomend gehoor te organiseren. Een belangrijke voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling is dat in dergelijke gevallen het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen moet krijgen voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat enerzijds om de opleidingen die onder meer de in artikel 6, lid 4, onder a) tot en met e) van Verordening nr. 439/2010 opgesomde elementen bevatten, zoals internationale mensenrechten en het acquis inzake asiel van de Unie, gesprekstechnieken, enz. en anderzijds algemene kennis betreffende problemen die de geschiktheid van de verzoeker om een onderhoud te hebben negatief kunnen beïnvloeden, zoals aanwijzingen dat de verzoeker mogelijk in het verleden gefolterd is. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die conform artikel 4.3 van de richtlijn 2013/32/EU en verder bepaald bij koninklijk besluit minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van de beslissingsautoriteit.

De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat (artikel 2 koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 15.2 van de richtlijn 2013/32/EU en art. 13.1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stellen dat het gehoor plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd. Dit principe geldt eveneens als het gehoor wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. Daarnaast stelt artikel 48 van de richtlijn 2013/32/EU dat de autoriteiten die uitvoering geven aan deze richtlijn ten aanzien van alle informatie welke zij tijdens hun werk verkrijgen, gebonden zijn door het vertrouwelijkheidsbeginsel zoals omschreven in de nationale wetgeving. Dit betreft het beroepsgeheim bepaald in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet.” (Parl. St., DOC 54-2548/001, p. 92-96).

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Artikel 3, § 2 van dit koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt, in verband met die opleidingen waarnaar wordt verwezen in voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“§ 2. Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende onder meer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, [de Conventies betreffende de rechten van de mens] de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen.”

In overeenstemming met voorgaande bepalingen werd tussen België en het EUAA (The European Union Agency for Asylum) een operationeel plan overeengekomen *“Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium”*, dat geldig is van 1 januari 2025 tot 30 december 2026 (waarvan de weblink wordt vermeld in de bestreden beslissing). Hierin wordt gesteld dat de activiteiten van

het EUAA in het kader van de operationele en technische bijstand zoals omschreven in principe onder het EU-recht vallen, aangevuld, waar nodig, met het nationale recht van de gastlidstaat. Dit omvat onder meer de veiligheid en beveiliging van de deelnemende personen en de middelen die worden ingezet voor de activiteiten van het EUAA. Dit operationeel plan voorziet onder punt 1.4.4. (p. 18) in een 'EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams' (waarvan de weblink wordt vermeld in de bestreden beslissing en in de verweernota van de commissaris-generaal) en licht toe dat deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams de hoogste normen moeten hanteren op het gebied van integriteit, ethisch gedrag, professionalisme en de eerbiediging en bevordering van de grondrechten en internationale bescherming. Bij het uitvoeren van hun ondersteunende taken mogen deskundigen niet discrimineren op grond van geslacht, ras, godsdienst, etnische afkomst, leeftijd of seksuele geaardheid. Van alle deskundigen wordt verwacht dat zij iedereen beleefd en respectvol behandelen en rekening houden met de aard van de legitieme activiteiten waarmee zij zich bezighouden. Om hun taken naar behoren te kunnen uitvoeren, dienen zij het algemeen belang te dienen en zich te onthouden van activiteiten die hun onafhankelijkheid en de behoorlijke uitvoering van hun taken zouden kunnen ondermijnen of in gevaar brengen. Tijdens de uitvoering van dit plan moeten alle deskundigen een nultolerantie-beleid hanteren ten aanzien van schendingen van de grondrechten. Deze verplichting is in het bijzonder van belang bij de omgang met personen die internationale bescherming nodig hebben. Daartoe moeten deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet, zich houden aan en handelen in overeenstemming met de 'EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams'. Al deze deskundigen zullen worden verzocht om vóór hun inzet een verklaring van naleving van de gedragscode van het EUAA te ondertekenen. Deskundigen moeten het Agentschap onverwijld op de hoogte brengen, via de daarvoor bestemde meldingskanalen, wanneer zij redenen hebben om aan te nemen dat er een schending van de gedragscode van het EUAA heeft plaatsgevonden of op het punt staat plaats te vinden in het kader van de operationele en technische bijstand van het Agentschap. Voorts bepaalt het voormeld operationeel plan dat overeenkomstig artikel 8, lid 6 en artikel 19, lid 4 van de EUAA-verordening de deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams een opleiding moeten volgen die betrekking heeft op hun taken en functies en die noodzakelijk is voor hun deelname aan de door het Agentschap georganiseerde operationele activiteiten (p. 24). De EUAA-medewerkers worden opgeleid door het CGVS en het EUAA en dienen over een universitair masterdiploma te beschikken (RvV nr. 333 798 van 3 oktober 2025; RvV nr. 335 482 van 4 november 2025).

De Raad stipt verder nog aan dat de tijdelijke inzet van EUAA-medewerkers strikt beperkt blijft tot het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het inhoudelijk onderzoek van het verzoek, met name het opstellen en controleren van ontwerpbeslissingen, blijft de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het CGVS die in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A, zoals voorgeschreven in artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit het geheel van voorgaande bevindingen dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het toelaat om personeel van een andere instantie, waaronder ook deskundigen van het toenmalige EASO (nu het EUAA), tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Een schending van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1/1, 7° en 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden vastgesteld.

5.1.7. Wat betreft verzoekers betoog rond het belangenconflict en de schending van de onpartijdigheidsplicht omdat de EUAA-medewerker die zijn persoonlijk onderhoud heeft afgenomen mogelijk de Griekse nationaliteit zou bezitten, wijst de Raad erop dat - daargelaten verzoeker geenszins kan staven dat de EUAA-medewerker de Griekse nationaliteit bezit - hieruit hoe dan ook geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat verzoekers beschermingsverzoek niet op onpartijdige wijze werd behandeld of dat er sprake is van een belangenconflict, te meer gelet op de hoger weergegeven uiteenzetting inzake het operationeel plan met nadruk op de bepalingen rond de EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams (cf. voormeld 1.4.4. van het "*Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium*", p. 18).

De Raad kan hierbij dienstig verwijzen naar het onpartijdigheidsbeginsel dat als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ook van toepassing is op organen van het actief bestuur en (onder andere) inhoudt dat bestuursorganen, ambtenaren of mandatarissen geen persoonlijk (juridisch of feitelijk) belang mogen hebben bij de door hen te nemen beslissingen en niet vooringenomen mogen zijn bij het behandelen van de hen opgelegde zaken. Het Hof van Justitie heeft als zodanig bevestigd dat het recht op een onpartijdige behandeling van zijn zaak geldt bij de uitvoering van het Unierecht, in het bijzonder de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, heden vervangen door de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU (HvJ 8 mei 2014, C-604/12, *N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland*, pt. 19-55). De vereiste van onpartijdigheid wordt bekeken vanuit dubbele ooghoek. Er is met name enerzijds de subjectieve of persoonlijke onpartijdigheid, en anderzijds de objectieve of structurele onpartijdigheid. Het onpartijdigheidsbeginsel waarborgt dus zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het

tot stand komen van hun beslissingen (RvS 14 november 2017, nr. 239.876). De subjectieve onpartijdigheid vereist dat geen enkel lid van het betrokken bestuur blijk mag geven van partijdigheid of persoonlijke vooringenomenheid. De objectieve onpartijdigheid vereist dat dit bestuur voldoende waarborgen biedt om elke gerechtvaardigde twijfel omtrent een eventuele vooringenomenheid uit te sluiten (cf. HvJ 27 maart 2019, C-680/16, Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel en Remedia d.o.o., pt. 27). De subjectieve onpartijdigheid wordt vermoed tot het bewijs van het tegendeel. In het geval van een aantasting van de objectieve onpartijdigheid moet de daadwerkelijke vooringenomenheid niet worden aangetoond, maar volstaat de schijn van partijdigheid indien die schijn objectief gerechtvaardigd is (A. COOLSAET, "Hoofdstuk 6. *Het onpartijdigheidsbeginsel*" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 191). Om de schending van de structurele onpartijdigheid aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die indruk objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak (RvS 12 mei 2020, nr. 248.530). In geval van structurele onpartijdigheid moet worden onderzocht of er voldoende garanties zijn om objectief gewettigde twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Zulke twijfels kunnen rijzen ten gevolge van vaststelbare feiten, waarbij in bepaalde gevallen zelfs de gewekte schijn belang kan hebben (RvS 25 november 2020, nr. 249.039). De nationale autoriteit moet voldoende waarborgen bieden om elke gerechtvaardigde twijfel dat sprake is van een eventueel vooroordeel uit te sluiten (HvJ 8 mei 2014, C604/12, *H. N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland*, pt. 52).

De Raad wijst erop dat verzoeker niet in concreto aantoont dat de structurele organisatie van het CGVS onvoldoende garanties biedt om twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Vooreerst is het niet de protection officer van het CGVS, maar de commissaris-generaal die formeel de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming neemt. Wat betreft de huidige bijstand van het EUAA dient bovendien herhaald te worden dat deze tijdelijke inzet strikt beperkt blijft tot het afnemen van het persoonlijk onderhoud en dat het inhoudelijk onderzoek van het verzoek, met name het opstellen en controleren van ontwerpbeslissingen, de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het CGVS blijft.

Dit neemt echter niet weg dat niet kan worden ontkend dat de protection officer, die in casu het persoonlijk onderhoud heeft geleid en de verklaringen van verzoeker heeft genoteerd, een belangrijke rol speelt. Ook hier zijn evenwel de nodige garanties voorhanden om aan een volgens verzoeker mogelijke partijdigheid van de protection officer te remediëren. Zo kan de verzoeker overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen en daarover zelf of via zijn advocaat aan het CGVS schriftelijk zijn opmerkingen bezorgen, die door de commissaris-generaal moeten worden onderzocht alvorens een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad oordeelt dat in casu slechts kan vastgesteld worden dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat - en door verzoeker geen indicaties worden aangehaald - waaruit zou blijken dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op een objectieve wijze behandeld zou zijn. Verder merkt de Raad op dat de notities van het persoonlijk onderhoud tijdens het onderhoud werden opgevraagd, en deze op 5 mei 2025 aan verzoeker en zijn advocaat werden overgemaakt. Verzoeker heeft echter nagelaten om opmerkingen over deze notities aan de commissaris-generaal over te maken binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen, waardoor hij overeenkomstig artikel 57/5quater, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Ook uit een zorgvuldige lezing van deze notities van het persoonlijk onderhoud, die overigens in zowel de vertaalde Nederlandstalige als de Engelstalige versie te raadplegen zijn in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud onregelmatigheden hebben voorgedaan in die mate dat hieruit enige vooringenomenheid bij de behandelend ambtenaar zou kunnen blijken.

Zoals verder in dit arrest zal blijken, kan ook uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat er van enige subjectieve partijdigheid sprake is. De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal eenzijdig of selectief zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context alsook op de beschikbare landeninformatie. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de protection officers van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De EUAA-medewerker die het persoonlijk onderhoud afneemt, heeft evenmin enig belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor er geen indicaties voorhanden zijn dat en hoe deze aangestelde EUAA-medewerker in casu bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een louter subjectieve manier zou handelen tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud. In die zin kan dan ook niet blijken dat de hele keten van het beslissingsproces in casu zou zijn aangetast door een (subjectieve) partijdigheid van één van de daarbij betrokken ambtenaren van het CGVS.

Een schending van het onpartijdigheidsbeginsel of een belangenconflict kan geenszins aannemelijk worden gemaakt.

Voorgaande bevindingen laten zodoende niet toe een schending van de artikelen 57/2 en 57/5quater van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 vast te stellen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een 'passende geheimhouding' voorzien in artikel 13/1, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd gerespecteerd.

5.2. Bespreking van het tweede middelonderdeel van het verzoekschrift: bijzondere procedurele noden van verzoeker

5.2.1. In een tweede middelonderdeel (verzoekschrift p. 23-32) gaat verzoeker in op zijn bijzondere procedurele noden en werpt een schending op van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij geen elementen kenbaar zou hebben gemaakt die bijzondere procedurele noden zouden rechtvaardigen. Hij stelt dat hij wel degelijk elementen heeft aangehaald maar dat de commissaris-generaal hieruit geen gevolgen wil trekken. Hij stelt psychische problemen te hebben omwille van zijn vrees voor zijn achtergebleven gezin/familie in Gaza die in een hel leeft, de vernieling van zijn woonst en regio, de bombardementen enz. Hij meent dat hij zijn psychische problemen niet uitgebreid heeft kunnen weergeven tijdens het persoonlijk onderhoud.

5.2.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden van verzoeker kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde dat u psychologisch volledig verwoest bent (CGVS, p. 16). U legde geen attest neer om dit te staven en toonde niet aan dat uw psychologische problematiek uw deelname aan het persoonlijk onderhoud zou verhinderen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u betekenisvolle antwoorden kon geven op de gestelde vragen.

Bij het invullen van de vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden, maakte u bovendien ook geen gewag van enige problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ en beoordeling bijzondere procedurele noden, 25.4.2024).

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

5.2.3. Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. Hij stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij door de situatie in Gaza, waar zijn gezin/familie verblijft, zich grote zorgen maakt en dat hij hierdoor psychische problemen kent en dat hij zijn psychische problemen onvoldoende heeft kunnen weergeven tijdens het persoonlijk onderhoud, doch hij laat na enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen ter staving van zijn beweringen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud of dat verzoeker problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Tot slot laat verzoeker ook na concreet te duiden welke steunmaatregelen er genomen hadden moeten worden, noch licht hij concreet toe welke invloed deze op de beoordeling van zijn verzoek zouden hebben gehad.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. Een schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

5.3. Bespreking van het tweede en derde middelonderdeel van het verzoekschrift en van de eerste aanvullende nota: situatie voor statushouders in Griekenland

5.3.1. In een derde middelonderdeel (verzoekschrift p. 33-174) gaat verzoeker op zeer omstandige wijze in op de afwezigheid van bescherming voor statushouders in Griekenland en op de inbreuken van Griekenland ten opzichte van het internationaal en Europees recht. Hij citeert hierbij uitgebreid uit talrijke rapporten en persartikels (met vermelding van weblink). In een tweede middelonderdeel (verzoekschrift p. 23-32) stelt verzoeker dat de verstoorde geestestoestand van Palestijnen uit Gaza niet betwist kan worden en dat zijn

fysieke, mentale en psychologische toestand een bijzondere impact heeft op de evaluatie van zijn graad van zelfredzaamheid in geval van terugkeer naar Griekenland. Hij meent dat de zelfredzaamheid die hij eerder in Griekenland nog zou hebben getoond, geen aanwijzing is dat hij die thans nog kan tonen, gelet op de samenloop aan negatieve en traumatiserende ervaringen.

In de eerste aanvullende nota van 24 november 2025 gaat verzoeker opnieuw in op de algemene situatie van statushouders in Griekenland en hun leefomstandigheden daar, onder meer de toegang tot huisvesting, werkgelegenheid, sociale voorzieningen, scholing/onderwijs, medische en psychologische hulp en documenten in Griekenland. Hierbij verwijst hij (grotendeels) naar dezelfde landenrapporten als die van de aanvullende nota van de commissaris-generaal maar bekritiseert de analyse van de commissaris-generaal. Verder benadrukt hij ook de bijzondere psychologische kwetsbaarheid van de Palestijnse bevolkingsgroep uit Gaza. Tot slot voegt hij volgend stavingstuk toe: Brief van 19 november 2025 aan het CGVS: *“Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2025”*.

5.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

5.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 3 maart 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 2 maart 2026 (administratief dossier CGVS, blauwe map 'landeninformatie', antwoord Griekse asielinstanties d.d. 6 juni 2024). Voorgaande is in overeenstemming met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, d.d. september 2024, p. 13; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, p. 243).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad verwijst hierbij naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de richtlijn 2011/95/EU, waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus berust in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij de commissaris-generaal doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan de commissaris-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Bijgevolg wordt in casu vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.3.4. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar

is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

5.3.5. Vooreerst wordt de algemene situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is om van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij - zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken - kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (“*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde

uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus aan de betrokkene meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak bij de Griekse politie maken om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden opgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten wekelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal registratienummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers.

Personen die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, zouden in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes (die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten) aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA (het sociale zekerheidsnummer) is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moeten statushouders de Griekse autoriteiten vragen om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening) is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat personen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze AMKA-verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse onderdanen. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen, voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van hun AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse ngo's of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM

volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt één of meerdere integratiediensten aan begunstigen van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus 'the European way of life', en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (Kéntro Ensomátosis Metanastón, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het HELIOS+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria:

(i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiel dienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigen zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinslid van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: ze moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA);

(iii) registratietermijn: ze moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Een persoon die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet meer in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigen zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13)."

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen

statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen personen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een ADET, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcurssussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen aangezien de activering van de AMKA, die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van internationale bescherming. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag

(toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), de invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals de uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die, gezien de strekking van de informatie over deze kwestie, niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het sociale zekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. *‘cash assistance’*), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om aan de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of personen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met personen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan personen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten - waaronder het bezit van verblijfsdocumenten -, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-programma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maarts 2022 niet langer toegang tot privédoctors. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten. Statushouders zonder AMKA of zonder actieve AMKA zijn echter niet verstoken van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription*

from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living in Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, worden aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPYA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen verkrijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, "Information Guide for Beneficiaries of International Protection", beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf ; Refugee.info Greece, "Health care without a social security number (PAAYPYA or AMKA)"; UNHCR, "Living in Greece – Access to Healthcare").

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en verzoekers om internationale bescherming, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-51; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

I. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten aanvragen om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalst, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd ("Country

Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de verlenging van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. ‘Alkyoni II’) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto’s, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en de afname van vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een preciaire situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl de verlengingsaanvraag van hun ADET in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de verlengingsaanvragen in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een ‘certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus’ of een ‘certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming’ verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In

tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in HELIOS+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over hernieuwing in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de hernieuwing van de verblijfsvergunning wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten - wat enige tijd kan duren - het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

5.3.6. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale zekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.3.7. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Met een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en eerste aanvullende nota toont verzoeker niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie, bevindt of dat hij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift en eerste aanvullende nota aanhaalt, ligt in de lijn met, dan wel werd supra reeds in beschouwing genomen bij de gemaakte analyse en laat aldus niet toe tot een andersluidende conclusie te komen. De door verzoeker neergelegde brief van de Griekse ngo's (bijlage bij eerste aanvullende nota van 24 november 2025) is niet dienstig. Zoals blijkt supra, is de Raad tot een gedegen analyse van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen komen zonder hiervoor beroep te doen op het door verzoeker bekritiseerde CEDOCA-rapport *“Grèce - Aide aux migrants.”* Hierdoor is dan ook voldoende tegemoet gekomen aan zijn kritiek in dit verband. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

Voorts en in zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking heeft op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van verzoekers situatie aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in Griekenland.

5.3.8. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient aldus te worden ingegaan op zijn concrete persoonlijke situatie.

5.3.9. Aangaande verzoekers individuele omstandigheden, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Hoewel uit uw administratief dossier blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland – na de start van de Israëlische bombardementen op Gaza – slachtoffer zou zijn geworden van de verspreiding van informatie door leden van de families A.Z. en A.Q. (bekenden uit Khan Younis) over het feit dat uw schoonvader en schoonbroer dienen in het Israëlische leger, waardoor u ‘dreigende blikken’ ontving van andere Palestijnen en Egyptenaren en zij u probeerden te weren uit hun buurt (CGVS, p. 7, 14),

voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat het enkel om 'dreigende blikken' ging en dat er geen verdere escalatie heeft plaatsgevonden. Uw vrees dat de situatie bij terugkeer naar Griekenland zou verergeren, is niet onderbouwd met concrete elementen. Bovendien hebt u nooit melding gemaakt van deze feiten bij de Griekse politiediensten. Uw uitleg – dat u uw telefoon kwijt was en dat u dacht dat de politie toch niet zou ingrijpen omdat u hoorde dat mensen ondanks politieaanwezigheid werden gedood door Egyptische maffia of andere criminele groepen – wordt niet als een voldoende rechtvaardiging beschouwd (CGVS, p. 14). Het spreekt immers voor zich dat de autoriteiten enkel kunnen optreden wanneer zij effectief op de hoogte zijn gebracht van feiten. Tot slot is er geen enkele aanwijzing dat u geen bescherming zou kunnen genieten van de Griekse politiediensten, temeer daar u zelf uitdrukkelijk hebt verklaard nooit problemen met hen te hebben ondervonden (CGVS, p. 15 - 16).

Daarnaast wijst het Commissariaat-generaal er op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat u in Griekenland nooit in een problematische situatie terecht kwam waarin u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht zou zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelde om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na de toekenning van uw beschermingsstatus het opvangcentrum verliet en verhuisde naar Athene, waar u onderdak vond in jeugdhostels. Hoewel u klaagt over de slechte kwaliteit en hygiëne van deze hostels — en stelt dat u hierdoor huidproblemen opliep — had u wel onderdak in Griekenland. Uw bewering dat u bij een ziekenhuis om medische hulp vroeg voor uw huidproblemen maar zonder behandeling werd weggestuurd, blijft een niet-onderbouwde verklaring. Bovendien verklaart u dat u via een apotheek medicatie hebt kunnen verkrijgen, waarvoor u zelf betaalde en waarmee u uw huidproblemen kon behandelen (CGVS, p. 10).

Daarnaast verklaarde u dat uw levensonderhoud in Griekenland en uw reis naar België grotendeels werd verzekerd door financiële steun van uw echtgenote in Israël en uw neven in Nederland (CGVS, p. 7, 8–11). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u voldoende zelfredzaam was om bijkomende inkomsten te genereren. U vond via uw netwerk werk als schilder — weliswaar in het zwart — en werkte tien dagen zonder formeel contract. U stelt dat u niet werd betaald omdat de werkgever plots als voorwaarde stelde dat u de taal moest beheersen. Aangaande deze gebeurtenis moet er opgemerkt worden dat het slechts een éénmalig incident betreft waarvan u geen enkel bewijs levert en waarvan u geen aangifte deed bij de politie. Gevraagd of u taallessen hebt gevolgd antwoordt u dat u geen inspanningen hebt geleverd omdat u zich onveilig voelde na de start van de oorlog omwille van de 'dreigende blikken' die u ontving (CGVS, p. 9-10, 12, 15). Verder verklaarde u dat u ook werkzaamheden verrichtte in de landbouw (Vragenlijst CGVS, vraag 5, 25.4.2024). Hieruit blijkt dat u over de nodige vaardigheden en een voldoende netwerk beschikte om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Daarnaast beschikte u ook over voldoende middelen om uw vertrek uit Griekenland en uw verdere reis door Europa te organiseren. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u geen AMKA kon aanvragen omdat u onvoldoende financiële middelen zou hebben gehad (CGVS, p. 11).

Daar waar u stelt dat het onveilig zou zijn in Griekenland moet er vastgesteld worden dat deze stelling gebaseerd is op algemene geruchten over mensen die zouden zijn gedood, zonder dat u persoonlijke incidenten kon aanhalen (CGVS, p. 15).

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u enkele maanden na de toekenning van uw status, vertrokken bent uit Griekenland, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat u in Griekenland werd gedwongen uw vingerafdrukken af te staan en dat u het land nooit als een definitieve verblijfplaats heeft beschouwd, maar enkel als een doorgang naar België (CGVS, p. 8 en 15).

Aangaande uw Griekse verblijfsdocumenten legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat uw Griekse verblijfskaart en reispas nog thuis lagen (Verklaringen DVZ, 25.4.2024, vraag 23), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u ze vergat op de trein en dat ze daar werden gestolen, maar dat u wel nog over kopieën beschikt. U stelt hiervan geen aangifte te hebben gedaan omdat mensen u zeiden dat de Belgische politie u toch niet zou helpen (CGVS, p. 9). Deze elementen in acht genomen kan er ernstig worden getwijfeld aan uw bewering dat u deze stukken niet meer in uw bezit hebt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt daarnaast dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (...).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is (aanvraag derde landen, 6.6.2024), u beweert alleen - in tempore suspecto en zonder het te bewijzen - dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning (hetgeen geenszins kan worden aangenomen gezien uw blote beweringen dienaangaande), blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Daar waar u beweert geen fiscaal registratienummer (AFM) te hebben, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (...). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (...).

Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 2 maart 2026, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed. Het is dus duidelijk dat u een fiscaal registratienummer hebt dat u toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van onroerend goed.

Daar waar u stelt geen sociale zekerheidsnummer (AMKA) te hebben omdat u geen geld had en omdat "mensen" u zouden gezegd hebben dat u geld en een adres nodig had hiervoor, is dit slechts een blote bewering waarbij ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst (CGVS, p. 11, 12, 13). Deze bewering valt moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat u wel met de steun van uw vrouw en familie voldoende middelen had om in huisvesting te voorzien en de procedure te doorlopen en te betalen voor een reisdocument (CGVS, p. 8-9). Het CGVS wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (...).

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures (...).

In dat verband merkt het Commissariaat-generaal ook op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het sociale zekerheidsnummer pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (...). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (...). Het is dus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het verlopen van de gedrukte verblijfsvergunning. Als uw verblijfsvergunning niet voor 2 maart 2026 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig.

Zelfs als u niet de nodige stappen zou hebben ondernomen om uw AMKA te verkrijgen, zou u geen gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare instellingen worden geweigerd (...). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer

(PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorginstellingen of -centra (...).”

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid, die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Op grond van deze pertinente motieven dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de rechten verbonden aan zijn status in Griekenland uit te oefenen. In zijn verzoekschrift doet verzoeker geen enkele poging om bovenstaande concrete motivering inzake zijn individuele omstandigheden te weerleggen. Hij beperkt zich tot het louter volharden in zijn verklaringen omtrent zijn ervaringen in Griekenland en het bekritisieren van de appreciatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, doch brengt hiermee en met zijn verwijzingen naar algemene landeninformatie waarmee reeds rekening is gehouden en die ook de Raad in zijn analyse heeft betrokken (zie supra) geenszins valabele elementen bij die de pertinente overwegingen met betrekking tot zijn concrete situatie kunnen weerleggen. Bij gebrek aan dienstig verweer blijven de desbetreffende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind.

5.3.10. Verder stelt de Raad vast dat in casu geen stukken voorliggen die toelaten op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker vast te stellen, die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Er liggen geen stukken voor die wijzen op een actuele psychologische problematiek. In de mate dat verzoeker verwijst naar de bijzondere psychologische kwetsbaarheid van de Palestijnse bevolkingsgroep omwille van de situatie in Gaza, betwist de Raad niet dat dit een psychologische impact kan hebben op verzoeker, doch kan geenszins blijken dat verzoeker persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden waardoor hij zijn rechten niet zou kunnen uitoefenen in Griekenland. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.3.11. De Raad stipt aan dat verzoeker een 46-jarige man is, wiens ADET op heden nog steeds geldig is, met name tot 2 maart 2026 (administratief dossier CGVS, blauwe map ‘landeninformatie’, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 6 juni 2024). Wat betreft verzoekers verklaring dat hij zijn ADET-kaart ondertussen verloren is (NPO CGVS, p. 9), berust dit louter op zijn eigen beweringen en legt hij geen enkel concreet bewijs van dit verlies voor. Verzoeker heeft geen aangifte van verlies gedaan bij de Belgische politie (NPO CGVS, p. 9). Alleszins, zelfs aangenomen dat verzoeker heden niet meer over zijn fysieke Griekse verblijfsvergunning beschikt, doet dit geen afbreuk aan het bovenstaande, waarbij werd vastgesteld dat zijn ADET-kaart nog geldig is tot 2 maart 2026. Verzoeker toont niet aan dat hij niet eenvoudig een duplicaat van zijn verblijfsvergunning kan aanvragen bij een terugkeer naar Griekenland. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing blijkt uit het door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geciteerde *Refugee Info Greece, “How to renew and replace lost, damaged or expired documents”* van 6 april 2024, dat daartoe een aangifte van verlies bij het Asielbureau kan worden gedaan. Verzoeker betwist niet dat dergelijke mogelijkheid bestaat en brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet langer accuraat zou zijn. In de bestreden beslissing verduidelijkt de commissaris-generaal dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn gedrukte verblijfsvergunning niet meer in zijn bezit heeft, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

De commissaris-generaal wijst er in de beslissing ook terecht op dat, blijkens objectieve informatie, personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker in casu, automatisch een AFM krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19-20). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM automatisch gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte

verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 2 maart 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet in het bezit is van een AMKA, stipt de Raad aan dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen indien verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont alleszins niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen, noch dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om te werken en huisvesting te zoeken in afwachting van het bekomen/activeren van een AMKA. Uit de beschikbare landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt alleszins dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49, 50-51). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorginstellingen of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p.50).

5.3.12. De Raad stipt verder aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker, die in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en wiens verblijfsvergunning nog geldig is, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die slechts enkele maanden in Griekenland verbleef, blijkt niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren, waarbij kan geconcludeerd worden dat verzoeker nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Verzoeker verliet Griekenland in november of december 2023 (NPO CGVS, p. 10), acht à negen maanden na de toekenning van de internationale bescherming in maart 2023. Er wordt in dit verband ten slotte nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigen van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigen zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling wordt van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, verwacht om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Het komt hem in dit verband toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij laat ook na om concreet aan te tonen dat hij veelvuldige en ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren en contact op te nemen met organisaties die hem zouden kunnen helpen bij het uitoefenen van de rechten en voordelen die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn. In de bestreden beslissing wordt op pertinente gronden vastgesteld dat verzoeker geen ernstige stappen heeft gezet met de intentie om een duurzaam leven in Griekenland uit te bouwen doch duidelijk het plan had om door te reizen naar België. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale

bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

5.3.13. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, voldoende zelfredzaam is en over een sociaal netwerk en voldoende middelen beschikt. De Raad verwijst hiervoor naar de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing hieromtrent. Verzoeker laat deze pertinente beoordeling, die door de Raad wordt bijgetreden, volstrekt ongemoeid, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt.

5.3.14. Verzoekers algemeen betoog en verwijzing naar zijn verklaringen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Het louter volharden dat hij wel degelijk voldoende stappen heeft ondernomen om tegemoet te komen aan zijn basisbehoeften en zijn verklaringen in dit verband te herhalen, volstaat niet. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat - gelet op voorgaande concrete overwegingen - niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker aldus in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan dat, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten of dat hij zou worden blootgesteld aan een risico op een overtreding van het non-refoulementbeginsel. Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.3.15. De verwijzing in het verzoekschrift en de eerste aanvullende nota naar internationale rechtspraak alsook naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie.

5.3.16. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.3.17. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten (administratief dossier CGVS, groene map 'documenten') werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze hieromtrent het volgende motiveert: "*Ter staving van uw verzoek legde u verschillende Palestijnse documenten voor. Deze documenten bevatten informatie aangaande uw nationaliteit, uw identiteit en uw gezinssamenstelling en een bewijs dat u steun kreeg van UNWRA. Verder legde u ook nog de legerbadge voor van uw schoonvader en uw schoonbroer waarmee u wil aantonen dat zij in het Israëliëse leger dienen of gediend hebben – een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Deze documenten kunnen dan ook niets wijzigen aan bovenstaande conclusie.*"

5.3.18. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond

niet-ontvankelijk te worden verklaard. Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.3.19. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.4. Bespreking van het vierde middelonderdeel van het verzoekschrift en van de eerste aanvullende nota: de nood aan bescherming ten gevolge van de veiligheidssituatie in Gaza

5.4.1. In een vierde middelonderdeel (verzoekschrift p. 175-228) gaat verzoeker op zeer omstandige wijze in op de nood aan bescherming ten gevolge van de veiligheidssituatie in Gaza. Hij citeert hierbij uitgebreid uit talrijke rapporten en persartikels (met vermelding van weblink).

In de eerste aanvullende nota van 24 november 2025 gaat verzoeker opnieuw in op de veiligheidssituatie in Palestina/Gaza. Hij meent dat hem internationale bescherming moet worden verleend gelet op zijn Palestijnse afkomst. Hij voert verscheidene persartikels alsook landeninformatie van UNRWA aan met betrekking tot de huidige situatie in Palestina/Gaza en haalt tevens rechtspraak van het Hof van Justitie aan (HvJ 18 juni 2024, C-735/22, *QY tegen Bondsrepubliek Duitsland*).

5.4.2. Waar verzoeker ingaat op zijn nood aan internationale bescherming ten gevolge van de situatie in de Gazastrook, merkt de Raad op dat verzoeker in België geen behoefte heeft aan internationale bescherming aangezien hij internationale bescherming geniet in Griekenland. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan internationale bescherming. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Om die reden is ook de verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C-735/22 (*QY tegen Bondsrepubliek Duitsland*) niet dienstig. In casu ligt geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor. Er is hier geen verder onderzoek nodig. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza, hoe betreurenswaardig ook, niet dienstig.

5.5. Bespreking van de overige aangevoerde schendingen

5.5.1. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet juncto de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting op welke wijze hij deze bepalingen al dan niet geschonden acht. Bijgevolg worden deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

5.5.2. Aangaande de schending van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG wordt opgemerkt dat deze richtlijn intussen reeds vervangen is door de richtlijn 2013/32/EU en dat deze bepalingen zijn omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit in casu evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde richtlijnbevestigingen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

5.5.3. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

6. Conclusie

Alles samengenomen wordt geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS